

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάττομενον ὑπὸ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς πρὸς κατ' ἑξῆς καὶ διὰ τὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερβολῶς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον ἐς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑβδομῆς δραχμ. 75. Ἑβδόμητος δρ. 20. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀλυψήτου γράσει διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελίνια 10.
Ἑβδόμητος καὶ Τρίμηνος ἐναλλάως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΜ ΤΩ 1878

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οὐοὐδὴποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριανίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β' — Τόμος 38ος

Ἐν Ἀθήναις, 12 Δεκεμβρίου 1925

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 2

Ο ΤΖΑΚ

[Μοφιστοῦρα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένον γιὰ τὴν «Διαπλάσι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ἀλήθεια, Μόλις τὴν ἄκουσε νὰ γυρίζῃ ἢ καμαριέρα τῆς, — μιὰ ἀσχημὴ σαραντῆρα, ἀντρογυναίκα, καλὴ ἑμῶς, ποὺ τὴν εἶχε στὸ σπίτι σὰ νοικοκυρά, — ἔτρεξε νὰ τὴ δεχτῆ με φωνές: Ἔτσι κάνουν; Τέτοια ὄρα γυρίζουν ἔχουν νὰ πᾶνε σὰ μπάλμασκέ; Πῶς νὰ τὴ ντύσῃ τώρα διαστικὰ; Ἐδευχῶς ποὺ τὸ κοστούμι ἦταν ἔτοιμο.

— Μὴ με μιλῶνς, καλὴ μου Κωνσταντίνα!.. Νάξεραι τί μοῦ συμβαίνει... Κοίταξε λοιπόν!

Καὶ τῆς εἶδει τὸ παιδί ποὺ ἀνέβαινε πίσω τῆς.

— Πῶς; ἔκαμε ἢ καμαριέρα με ἀπορία κι' ἀγανάκτηση. Ὀρίσαι κι' ὁ κύριος Τζάκ; Ἄ, ἔκαμες πολὺ ἀσχημα, κύριε, ὕστερ' ἀπ' ὅσα μᾶς ὑποσχέθηκες! Τί θέλεις λοιπόν; με τοὺς χωροφύλακας νὰ σὲ πᾶμε στὸ σχολεῖο;

— Ὅχι, ὄχι! δὲ φταίει τὸ παιδί... Ἐκείνοι οἱ παλιοπαπᾶδες δὲν θέλησαν νὰ τὸν δεχτοῦν... Δὲν εἴμαστε, λέει, ἀπὸ τοὺς ἀληθινούς Μπαρανού... Ἄκουε ἐκεῖ! νὰ μοῦ κάμουν ἐμένα τέτοια προσβολή!

Κι' ἄρχισε πάλι νὰ κλαίῃ καὶ νὰ ρωτᾷ τὸ Θεὸ τί κακὸ ἔκαμε γιὰ νὰ βασανίζεσαι ἔτσι... Τὴν ἔπιασε νευρικό, — ἦταν ἴσως κι' ἀπὸ τὴς μαρέγγες, ἀπὸ τὸ κρασί, ἀπὸ τὴ ζέστη ποὺ ἔκανε στὸ σπίτι, — κι' ἀναγκάστηκαν νὰ τὴν βάλουν στὸ κρεβάτι καὶ νὰ νοσήσουν μπουκαλάκια με ἄλατα γιὰ νὰ συνέλθῃ. Ἡ Κωνσταντίνα, καθὼς τὴν περιποιῶταν, — χωρὶς καμμ' ἄνησυχία, με ὄρος ἀνθρώπου συνειδημένου σὲ τέτοια, — μιλῶσε κίβλα:

— Ἰδέα ὅμως κι' αὐτὴ, νὰ πᾶτε τὸ παιδί, στοὺς Γκαζουττες!.. Ἄμ δὲν τόξερα ἐγὼ πῶς δὲ θὰ τὸ δεχόνταν, οἱ ψηλομῶτες αὐτοί;.. Βέβαια, τὸ σχολεῖο τοὺς εἶναι γιὰ πριγκηπέπουλα... Τί νὰ σᾶς κάμω; Ἄς με ρωτοῦσατε καὶ μένα. Ἡ ἄς μ' ἀφίνατε καλύτερα νὰ τοῦ βρῶ ἐγὼ τὸ κατάλληλο σχολεῖο.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Τζάκ, τρομαγμένος ποὺ ἔβλεπε τὴ μητέρα του σὲ τέτοια κατάσταση, στεκόταν κοντὰ στὸ κρεβάτι, τὴν κοιτάζε με ἀγωνία καὶ ἀπὸ τὰ δάθη τῆς ψυχῆς του τὴν παρακαλοῦσε νὰ τὸν συχωρεθῇ γιὰ ἅλ' αὐτὰ τὰ κακὰ ποὺ ὑπέφερε ἐξαιτίας του.

— Φύγε ἀπὸ δω, κύριε Τζάκ, τοῦ εἶπε μιὰ στιγμὴ ἡ Κωνσταντίνα. Ἡ μαμά σου δὲν ἔχει τίποτα, τῆς πέρασε. Καὶ τώρα πρέπει νὰ τὴ ντύσω.

— Τί λές ἐκεῖ, Κωνσταντίνα!.. Ἐχω ἐγὼ βρεξή γιὰ διασκέδαση, ὕστερ' ἀπ' αὐτά;

— Μὴν τὸ λέτε αὐτό, κυρία! Εἶναι ἀμαρτία νὰ χάσετε τὸ χορὸ γιὰ τὸ τίποτα. Ἐνοιαί σας κι' ἐγὼ θὰ βρῶ σκαλεῖο γιὰ τὸν κύριο Τζάκ. Ἀδριο κίβλα... Μόνο κοιτάξτε ἐδῶ. Τί σᾶς λέει αὐτὸ τὸ κοστούμι τῆς Τρέλας; αὐτὲς οἱ ρόζ μεταξωτὲς κάλτσες κι' ὁ σκεῦρος με τὰ κουδουνάκια; Ἐ;..

Ἡ Ἰδα δὲν μπόρεσε νάντισιαθῇ. Ναί, ἦταν ἀμαρτία νὰ χάσῃ αὐτὸ τὸ χορὸ, ὅποῦ θὰ πήγαινε με τέτοιο ὄραλο κοστούμι.

Ἐνῶ ἡ Κωνσταντίνα ἄρχισε νὰ ντύνῃ τὴ μητέρα του, ὁ Τζάκ πέρασε στὸ διπλὰνὸ σαλονάκι, μονάχος, στὰ σκοτεινά. Λίγο φῶς ἔμπαινε μόνο ἀπὸ ἓνα φανάρι τοῦ βουλευδάρτου. Μελαγχολικά, με τὸ μέτωπο ἀκουμπισμένο στὸ πζάμι τοῦ παραθύρου, ὁ μικρὸς ἄρχισε νὰ συλλογιέται τὴ γεμάτη συγκινησις ἡμέρα ποὺ εἶχε περάσει. Καὶ λίγο-λίγο, χωρὶς νὰ ἔξερῃ γιὰτί, αἰσθάνθηκε πῶς εἶχε γίνει τὸ ἐκακόμοιρο παιδί, ποὺ ἄκουσε νὰ λένε πίσω του με οἶκτο, τὴ στιγμὴ ποὺ ἔφρουγε διωγμένος ἀπὸ τὸ Δύκειο τῶν Ἰησοῦτικῶν.

Εἶναι τόσο παράξενο νὰ σὲ λυποῦνται, ὅταν νομίζεις τὸν ἑαυτὸ σου εὐτυχισμένο! Ὑπάρχουν λοιπὸν δυστυχίες τόσο καλὰ κρυμμένες ὥστε νὰ μὴ τις μαντεύουν ἐκεῖνοι ποὺ τις προξενοῦν ἢ ἐκεῖνοι ποὺ τις ἔχουν; Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἡ μητέρα του ἦταν ἔτοιμη.

— Ἐλα, κύριε Τζάκ, ἔλα νὰ ἴδῃς τί ἄμορφη ποὺ ἔγινε ἡ μαμά σου!

Ὁ, τί χαριτωμένη Τρέλα, ρόδινη κι' ἀσημένια, κουδουνάτη, ἔλη ἀπὸ σατέν!

Τὸ παιδί τὴν κοιτάζε, τὴ θαύμαζε κι' ἐκείνη, με τὴ μάσκα στὸ χέρι, γελοῦσε τοῦ Τζάκ

•Στὸ Ἰσταντικὸ Ζαχαροπλαστεῖο... (Σελ. 17, στ. α')

κι' ήταν χαρούμενη κι' η ίδια, χωρίς να τη μέλη πιά τι κακό είχε κάνει. Θέε της, για να νάναι τόσο δυστυχισμένη. Έπειτα ή Κωνσταντίνα της έριξε στους ώμους ένα ζεστό γούνινο επανωφόρι και την συνόδευσε ως ταμάκι, ενώ ο Τζάκ, από το κάγγελμα του κεφαλόσκαλου, την έβλεπε να κατεβαίνει στο χαλί της σκάλας ζωστή, περήνατη, σά να χόρευε από τώρα, να φεόγη για το μακρινό εκείνο χορό όπου δεν έπαιρναν τα παιδιά, και να τον άφηνε στο σπίτι μονάχο... Με το τελευταίο κουδούνισμα της στολής της, ο μικρός μπήκε μέσα λυπημένος και, για πρώτη φορά στη ζωή του, ανήσυχος για την εγκατάλειψη αυτή, αν και δεν ήταν κανέν' άνοιχτός το πράγμα.

Συχνά ή κυρία ντε-Μπαρναού το βράδυ γευμάτιζε έξω, σε φιλικά της σπίτια ή σε εστιατόρια του μεγάλου κόσμου με φίλες της, ή πήγαινε στο θέατρο, σε συναυλία ή σε χορό. Τόν εμπιστευόταν στην πιστή Κωνσταντίνα και φεύγοντας τούς έλεγε:

— Απόψε θα φάτε μαζί.

Έβαζαν δυο σεορίτσια στην τραπέζια, που του Τζάκ του φαινόταν πολύ μεγάλη αδικία τα βράδια συχνά όμως ή καμαριέρα, που δεν της πολυάρεσε να τρώη μόνη με το παιδί, κατέβαζε τα δυο σεορίτσια στην κουζίνα κι' έτριωναν στο υπόγειο μαζί με τούς άλλους υπηρέτες.

Σωστή εδωχία. Γιατί και τα φαγιά ήταν άφθονα στο πλουσιόσπιτο της χήρας Μπαρναού, και τα κρασιά, κι' ή εθιμικά φουσιά των συνδαιτυμόνων γύρο στο ακατάστατο εκείνο τραπέζι με το λεκιασμένο τραπεζομάνηλο. 'Αλλά ή Κωνσταντίνα που ήταν επί κεφαλής, δεν άφινε τούς υπηρέτες να μιλούν με ασέβεια για την κυρία τους μπροστά στο παιδί. Μόνο με μισόλογα κατηγορούσαν το χαρακτήρα της ή σχολάζαν τα καμώματά της.

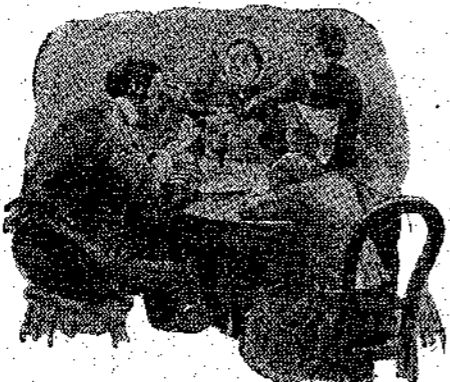
Αυτό έγινε και κείνο το βράδυ. Και το θέμα της όμιλης ήταν οι «παπάδες» που άρνήθηκαν να μιλούν στο σχολείο τους τον Τζάκ. 'Ο Αδγουστής, ο άμαξάς, έλεγε πως τόσο το καλύτερο, γιατί κεί-μέσα το παιδί θα γινόταν ένας Γκισουέτης. Ένας ταρτοφρος, ένας υποκριτής». 'Η Κωνσταντίνα διαμαρτυρήθηκε. Δεν την ένοιαζε βέβαια κι' αυτήν που ο Τζάκ δεν μπόρεσε να μπη στο σχολείο εκείνο, δεν ήθελε όμως να λένε κακό για τούς παπάδες. Από τη στιγμή αυτή, ή συζήτηση πήρε άλλο δρόμο, προς μεγάλη στενοχώρια του Τζάκ που την άκουγε προσεκτικά, με την έλπίδα να μάθη επιτέλους γιατί δεν τον ήθελε ο παπάς εκείνος, που μολοντοστό φαινόταν τόσο καλός: 'Αλήθεια, δεν περίσσευε ούτε μια γωνίτσα, ούτ' ένα κρεδατάκι

γι' αυτόν ο' ένα τόσο μεγάλο σχολείο; 'Αλλά για την ώρα, οι υπηρέτες δεν μιλούσαν πιά ούτε για το παιδί ούτε για τη μητέρα του. Μόνο καθένας έλεγε για τις θρησκευτικές του ιδέες. 'Αξαφνα ο Αδγουστής, μεθυσμένος λιγάκι, έκρυπτε πως ο θεός του ήταν... ο ήλιος. 'Αλλον δεν ήξερε.

— Έγώ είμαι σάν τούς άλλους! έλεγε και ξανάλεγε. Λατρεύω τον ήλιο.

Επιτέλους τον ρώτησαν που το είδε γραμμένο πως οι άλλες είναι ήλιολάτρες.

— Το είδα κάποτε σε μια... φωτογραφία! αποκρίθηκε ο μεθυσμένος. Σ' αυτό άπάνω ή Κωνσταντίνα ύμνος και τον φώναζε θεός, άσεδη, ενώ ή μαγειρίτσα, μια χοντρή χωριάτιστα από την Πικαρόδα, έλεγε και στους δυο παραινεντικά:

«'Ο Τζάκ κοιμόταν...» (Σελ. 14, στ. β')

— Άφήστε τ' αυτά!... Δεν κάνει να μιλούμε για θρησκεία... στο τραπέζι!

Κι' ο Τζάκ; τι έκανε ο Τζάκ; Έκει, στην άκρη του τραπεζιού, ζαλισμένος από τα φουρνέλλα της κουζίνας και την άναρη συζήτηση του υπηρέτικού, ο μικρός κοιμόταν με το πρόσωπο άκουμπισμένο στον άγκωνά του και τις ξανθές του μπούκλες χυμένες άπάνω στο δελουδένιο του μανίκι. Στόν ύπνο του, που δεν ήταν άκονα θαθός, άκουγε τις όμιλες. Τώρα του φαινόταν πως μιλούσαν πάλι γι' αυτόν. 'Αλλά από μακριά, από πολύ μακριά, σά μέσα σε όμιλη, σά σε όνειρο...

— Και τώρα τί θα γίνει το πουλάκι μου; ρώτησε μια στιγμή ή μαγειρίτσα.

— Έρω κι' εγώ; αποκρίθηκε ή καμαριέρα. 'Η μητέρα του δε θέλει πιά να τον κρατήση στο σπίτι. Είναι μεγάλος, καιρός του να μάθη γράμματα... Και μου είπε μέσα ή κυρία να τού δρω σχολείο.

— Για στάσου! για σταθήτε! έκαμε τότε ο άμαξάς, άδειάζοντας και το τελευταίο του ποτήρι. Καλέ, εγώ ξέρω ένα περίφημο!... Τό λένε... για στά-

σου να ίδης πως τό λένε... ε, ναί... τό λένε Λύκειο... όχι, όχι Λύκειο... Γυ... Γυμνάσιο Μοσονβάλ!... Μα τό ίδιο είναι: Λύκειο, Γυμνάσιο, σχολείο θά πη. (*) Τόν καιρό που ήμουν άμαξάς στού Σαττ, τού πλουσιού από την Αίγυπτο, εκεί πήγαινα τό μικρό του. 'Ο έπιστάτης μάλιστα μου έδινε κάτι ρεκλάμες, που έλεγαν τί και πως είναι τό σχολείο... Για στάσου, μου φαίνεται πως μου βρίσκειται άκονα μια...

— Έφαξε τό πορτοφόλι του κι' άνάμεσα σά κερτισιόμια χαρτιά που έπλωσε στο τραπέζι, διάλεξε ένα άκονα πιό λερωμένο από τάλλα.

— Νά το! φώναξε θριαμβευτικά. Έδιπλωσε τό χαρτί, που ήταν πραγματικός άγγελιάς, μια ρεκλάμα, κι' άρχισε να συλλαβίζει με κόπο: — Γυ... Γυμνάσιον Μο... ρονβάλ... — Δίς μου δω! είπε ή Κωνσταντίνα. Και τού πήρε τό χαρτί και τό διάβασε μονορούφι:

Γυμνάσιον Μοσονβάλ, 25, λεωφόρος Μονταίνη. — Στην ώραίωση συνουκία τού Παρισιού. — Οικογενειακόν οικοτροφείον. — Μεγάλος κήπος. — Μαθήματα γαλλικής προφοράς κατά την μέθοδον Μοσονβάλ-Δεοσιέρ. — Διορθώνεται κάθε ξενική ή επαρχιακή προφορά. — Δοκιμασία τών φωνητικών όργάνων. — Διδασκαλία τών κανόνων της άναπνοής, της άρθρώσεως, με μεγαλύτερον άνάγνωσιν και' έννοιαν.

— 'Α, μ' αυτό μου φαίνεται λαμπρό! είπε ή Κωνσταντίνα που στάθηκε μια στιγμή να πάρη την άνακισή της. (Άκολουθεί)

Η ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ

Στό περιβόλι, κάθε καλοκαίρι, μια φλόγα χρυσομυγιά γυρίζει. Κάνει πως εν' σφή κι' όλα τα ξέρει, Μα είναι χρυσή μονάχα και βουίζει...

Σά ταπεινά λουλουδία που γονά, Για κομπογιομένη τούς περιβά Κι' άλήθεια, έχει γυρίσει όλη τη σφαίρα Και έχει κάνει ταξίδια μακρινά: Έπήγε ως τη γωνιά τού κήπου πέρα!

Έδιόβηκε χωρίς καρβοκόρη, Άκεανούς και λίμνες και ποτάμια, — ε σέφνα, τόν κουβά, τό ποτιστήρι, — Πέρασε κι' άπ' τού κήπου τό καλάμια!

Έκανε και τό γύρο μιας βεράντας! Έγνώρισε και κάποιαν άκακία! Κι' έδιόβ' σε Παγκόσμια Ιστορία Σά φύλλα μιας λειβάντας!

Τί βουίτό! όλο τόν κήπο φεβερίζε... Μα τό ήσυχο τήγερυ μόνο ξέρει Πως εν' χρυσή μονάχα και βουίζει, Κι' όταν φυσάει μέσ' στο καλοκαίρι Και φτερώνει, Τη συναπαιούει έσφονικά και τη σαράνει. (Άπό τό «Φθινοπωρινό»)

ΤΜΟΣ ΜΟΥΡΑΓΙΝΗΣ

(*) Στή Γαλλία δεν έχουν, όπως έμελλε έδώ, σχολεία όνομαζόμενα Γυμνάσια. Γ' αυτό ο άμαξάς δοκολεύτηκε να θυμηθη τή λέξη. — Σ. κ. Μ.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΔΗΜΟΝΙΑ

Αυτό τό ρόδο, της πεταλούδας-το-χρώμα, και τ' άλλο, τό σφαιρικό, που ο θανάτός του θάναι κόκκινος, κόκκινος-βαθύς σάν τό βύσσινω, δε σαλεύουν πιά δάκτυλα, σιμά στα νερά της στέρνας που όνειρεύονται.

Είναι άψηλά, μαστά, γυνωμένα, μεγάλα. Και προσμένουν να πεθάνουν.

Ένας ήλιος χαμηλός, άνάμεσα στους μακρινούς κορμούς, πιό δικός, πιό γνώριμος, μοιάζει, στο βάθος, σάν τή λευκή φλόγα που λιώνει τις λαμπάδες. 'Ολη ή δύση άνειδώνει, λιβάει, κατά τό διάστημα. Κι' ο κήπος είναι καθώς τά λουλουδία στα μάτια των άρρώστων. Μια παρακρατημένη σφήκα πρίζει κάποιο μονότονο άνάκρουσμα: στέκει λίγη ώρα μετέωρη αντίκρυ άπ' τά φύλλα και βουίζει κρυφά, σά νάρχεται ή βοή από άπόσταση. Είναι παντού τόση γαλήνη, τόση φωτερή γαλήνη... Τό χρώμα άρραβωνιάζεται τό φός. Είναι τόσο όλβια τά πάντα, τόσο μακάρια, τόσο ιδανικά. Είναι ή ώρα...

Μα τό ρόδο άκονα να πεθάνουν. Χειμωνιάς παραμονεύουν πίσω άπ' αυτό τό ξανθό όνειρο: οι άνεμοζάλες τού χιονιά που κλωσσούν τά χιόνια οι βορριάδες που ξεδιπλώνουν τα πανιά ή άμείστηρη ψυχάλα που σταλάζει άπ' τά κρακλώνια. Τά ρόδα πρέπει να τελειώνουν από τώρα. Φοβούνται τόν καιρό, φοβούνται τόν καιρό. 'Η ζωή τους σάθηκε. Είναι πιά περιττά...

Προς τό δειλί, ένα σμάρι άδελφές πεταλούδες πέταξαν σιμά τους, — έλεητικές ύστερες έπισκέπτρες. Αδτές δεν έμοιασαν τά χαλιδόνια που έμίσησαν, ζητώντας τήν ξένη ζεστασιά: αυτές θα σταθούν να πεθάνουν κοντά στις φίλες τους. Σμίγουν, κολούν άπάνω στα άχνουδά φύλλα τους, όπου τό χρώμα κόκκινίζει άκονα ζωήρο, και στέκουν εκεί για πολλήν ώρα, σά να δίδουν τόν ύστατο άσπασμό με άκέρια τους τήν ύπαρξη.

Κι' άκότσο, πως άργεί, πως άργεί νάρθη! Θα προφτάση τάχα νάρθη στην ώρα του; — Νά, ξέρουν πως θα κάμουν: Θα κάμουν έτσι, θ' άπογειρουν μαλακά, μιά, δυό, — και θα λυθοθν έλα ο' ένα φύλλορρόσημα ζαφνικό, μονοκόμματο. Αυτό θάναι όλο.

Μιάν άνάσει άνέμου φέρνουν τό φύλλα, που ζυγώνει λυγώντας τ' άδόνιατα κλαριά σε τόξα...

(Γραμμένο τον Οκτώβρη)

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'

«'Η μικρή εκείνη πόλη είχε πολύ καλό Δήμαρχο, δραστήριο και πρόνοητο. 'Αμέσως λοιπόν ο κύριος Δήμαρχος έκράξε τόν γενναίοτατο άρχηγό των Έθνοφρονούντων και τόν κήρο-Καυτοική, τόν διευθυντή τού Θεριοτροφείου, και τούς έστειλε να ψάξουν παντού για τή φευγάτη άρκουδά: Μέσα στην πόλη, έξω στα περίχωρα, στους κήπους, στα ύπόγεια, στις ταράτσες, άκόμα και στα κεραμίδια.

Σεληήσαν εκείνοι οι δυο με τούς Έθνοφρονούς κι' έφαξαν παντού, παντού. 'Αλλά όποτε από τρεις ήμρες, γύρισαν άπρακτοί: Πουθενά δεν βρέθηκε ή 'Αράπα, ούτε ζωντανή ούτε ψώφια!

— Δεν έχει άλλο, είπε τότε ο κύριος Δήμαρχος. Οι κάτοικοι δε προσέχουν, δε κλειούνται στα σπίτια τους, ναός, κι' ο θεός πιά δε βάλη τό χέρι του! Φαντασθήτε τώρα τό φόβο των κατοίκων, διαν ο τελάλης, με τό ταμπούρο τούς άνακοίνωσε τό αποτέλεσμα τού τριήμερου κτηγιοού και τήν άπελπιστική διαταγή τού κυρίου Δήμαρχου!

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΚΑΖΑΝΙ

[Τό άραιοτερο από τα περιφημα, άνύμωσα τού Ναστραδίν-Χόντζας].

Κάποτε ο Ναστραδίν-Χόντζας δανείστηκε από μια γε τόπισά του ένα μεγάλο καζάνι.

Άφού τελείωσε τή δουλειά του, της τζιτζελί πλώ, μαζί μ' έν άλλο καζανάκι, δικό του, που τόχε βάλει μέσα στο μεγάλο.

— Τ' είναι τούτο; είπε ή γειτόνισσα έκπληκτη.

— Τό καζάνι σου γέννησε, κυρά μου, της εξήγησε, όρμηγεμένος από τό Ναστραδίν, ο μικρός υπηρέτης. Κι' ο άφέντης μου σου στέλνει μαζί και τό παιδάκι του.

— 'Α, έτσι; έκαμε με πονηρή χαρά ή γειτόνισσα. Εύχαριστώ πολύ τόν άφέντη σου.

Κι' έκράτησε τό καζανάκι.

Πάλι σε λίγες ήμρες, ο Ναστραδίν χρειάστηκε τό μεγάλο καζάνι κι' ή γειτόνισσα τού τό δάνεισε με προθυμία. Τού κάκου όμως περίμενε να τό λάδη πλώ, είτε με κανέν' άλλο καζανάκι, είτε μονάχο του. Έχασε τότε τήν ύπο-

μονή της κι' έστειλε να τό ζητήση.

— Πέθανε! τής μήνυσε ο Ναστραδίν. Πέθανε! Μα πεθαίνουν τά καζάνια; 'Η γειτόνισσα έγεινε έξω-φρονών κι' έπειδή ο Ναστραδίν έπέμενε να μη τής δίνη τό καζάνι, τόν έκράξε στο δικαστήριο.

— Αδός, είπε τού Κατή, μου δανείστηκε τό καζάνι μου και μου τό κράτησε. Θέλω να μου τό δώση ή να μου τό πληρώση.

— Δεν τόχω, Κατή μου! άπολογήθηκε ο Ναστραδίν. Νά σου πώ: 'Ο,τι γεννάει στόν κόσμο, δεν πεθαίνει κίόλα!

— Βέβαια, είπε σοβαρά ο Κατής.

— 'Ε, λοιπόν τό καζάνι, τήν πρώτη φορά, γέννησε στο σπίτι μου και τού λόγου της τό παραδέχτηκε, κράτησε μάλιστα και τό γεννητούρι. Μ' αυτή τή φορά, τό καζάνι της μου πέθανε και τ' έθαψα. Τι να τής κάνω;

— Δίκιο! έκαμε ο Κατής. Άφού παραδέχτηκες τό ένα, πρέπει, κυρά μου, να παραδεχτής και τό άλλο. Πήγαινε. Έχασες τό καζάνι σου, για να μάθης άλλη φορά να μην παραδέχεσαι μόνο, τε σε συμφέρει, παρά μόνο τό σωστό. (Διασπινθή)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΗ

Αγαπητοί μου,

ΕΝΑ οικόπεδο, κοντά στο Κολωνάκι, σκάδοντας για να θεμελιώσουν ένα σπίτι, βρήκαν δυο-τρεις αρχαίους τάφους. Όλο βράζουν στην Αθήνα! Από το Ριζόκαστρο ως τα πόδια του Λυκαβητοῦ, έβου να σκάσουν, θά βρουν κάτι αρχαίο. — τάφο, άγαλμα, στήλη, πλάκα, άγγελος, μωσαϊκό, — πότε σπουδαίο από αρχαιολογική άποψη, πότε άσημαντο' πότε καλλιτεχνικό άριστοεργημα, πότε έργο κοινό' πάντα όμως όρατο, περίεργο, ενδιαφέρον, όπως κάθε τι που βγήκε απ' τα χέρια των μεγάλων εκείνων προγόνων. Μ' όλες τις άνασκαφές που έγιναν κατά καιρούς, μ' όλα τ'άμειβητα και σημαντικότερα εύρηματα που έφερε στο φως ή άξίνα, τό κλασικό αυτό έδαφος κρύβει ακόμα στά σπλάχνα του θησαυρούς. Καί φαντάζομαι πόσαι πάλι θά ξεσκεπαστούν και θά θαμπώσουν τούς σοφούς, τούς αρχαιολόγους, τούς ιστορικούς, τούς φιλόλογους όλου τού κόσμου, με τήν άνασκαφή που θά γίνει τώρα δλόγυρα στην Ακρόπολη, σ' αυτό τό κέντρο των αρχαίων Αθηνών, της «πριν πόλεως θησαυρός!» θάκούσας ίσως τήν ιστορία. Η Έλληνική Αρχαιολογική Έταιρεία φιλοτίμως τήν Κυβέρνηση να της δώσει τά μέσα νάναλάβη αυτή τήν άνασκαφή. Έγινε τό σχέδιο, έγινε και τό διάγραμμα που «παλλοστρώσει» τ' Αναφιώτικα, — τή λαϊκή αυτή συνοικία, τή σκαρφαλωμένη στη μεσοβρηνή πλευρά του ίερου Βράχου, — καθώς κι όλα τά κτίρια ή οικόπεδα που περιλαμβάνονται ένα γύρο στο σχέδιο, από δω ως τού Ψυρή κι από εκεί ως τήν όδον Ζαλαμίνος. Ένοείται πως για νάπαλλοστρωθούν τόσα κτήματα σε τόση έκταση, χρειαζόνταν και κάμποσα εκατομμύρια, που όμως τό Κράτος δεν εύκολυνόταν να τά δώσει. Κι ό καιρός περνάσε σέ μία έκπρεμότητα, — πράγμα, δυστυχώς, συνειδημένο στον τόπο μας, — κι οι κακόμοιροι οι Ιδιοκτήτες εκείνου τού μέρους δεν ήξεραν τί να κάμουν. Ούτε τήν άποζημίωσή τους έπαιρναν να φύγουν, να καθήσουν άλλου, ούτε να διαθέσουν πιά τά σπίτια τους μπορούσαν, — να τά πουλήσουν, να τά νοικιάσουν, να προσθέσουν σέ καμία κανένα πάτωμα ή να χτίσουν καινούργια στα οικόπεδά τους. Οι έφημερίδες έγραφαν καθέμερα γι' αυτό τό ζήτημα' μία στιγμή άπειλήθησαν και ταραχές.

Όταν, άξαφνα, παρουσιάστηκε δ' από μηχανής Θεός: Ήταν ή Αμερικανική Αρχαιολογική Σχολή, που προσφερόταν νάναλάβη αυτή τήν άνασκαφή και να

σκαλισμένο άπάνω ή με τά σήματα τού Χριστού, ένας σταυρός με λάβή, απ' αυτούς που μεταχειρίζονται οι Ιερείς στον άγιασμό! Πώς βρέθηκε; τί γύρευε μέσα στον τάφο ενός έθνικου, ενός ειδωλολάτρη; Πολύ περίεργα, ανεξήγητο! Κι από τήν ήμέρα που δημοσιεύθηκε στις έφημερίδες ή είδηση, οι φαντασίες έδιναν κι έπαιρναν.

Άλλοι έλεγαν πως ήταν θαύμα. Άλλοι πως οι αρχαιολόγοι δεν ήξεραν τί έλεγαν και πως οι τάφοι εκείνοι δεν ήταν αρχαίοι, παρά τής παλαιοχριστιανικής εποχής, όταν όπληρχαν παντασ' κι' ειδωλολάτρες και χριστιανοί. Έτσι κι' ό μακαρίτης εκείνος, — συμπεραίναν, — ενώ θαδύταν κατά τόν ειδωλολατρικό τρόπο, σαν ειδωλολάτρης που είχε γεννηθή, έπαιρνε μαζί του στον τάφο (δηλαδή τού έδωξαν οι συγγενείς του) και τό σύμβολο τής νέας θρησκείας που θά είχε δεχτή άργότερα. Θυμόνταν μάλιστα και τόν Μέγα Κωνσταντίνο, τόν αυτοκράτορα που γεννήθηκε ειδωλολάτρης στη Ρώμη και πέθανε χριστιανός στην Κωνσταντινούπολη: Ήταν μία εποχή μεταβατική, που άνακατευόνταν μέσα του και οι δυο θρησκείες, που δε θυμόταν εύθης τί Θεό πιστεύει, που όρκοζόταν στον Απόλλωνα και τήν Ιδία στιγμή, στο Χριστό. «Ναι, μα τόν Απόλλωνα και μα τόν Ιησοφν!» έλεγε, όπως κι' τόν άκούμε να λέη στή «Φαύστα» κατά τόν Βερναρδάκη...

Και όμως, τίποτ' απ' αυτά! Τό ανακείμενο έδα, παιδιά μου, είχε γίνει... στην άστυνομία και στις έφημερίδες. Ό άστυνόμος δηλαδή τού τμήματος, μαζί με τά κατασχεμένα εύρηματα των τάφων, είχε τοποθετήσει και τό σταυρό, που τήν ίδια ήμέρα τά όργανά του τόν είχαν βρή κάπου εκεί σ' ένα σπίτι και τόν είχαν κατάσχει ως χριστιανική αρχαιότητα (γιατί ήταν πραγματικά τριών τούλάχιστο αιώνων). Κι' όταν οι δημοσιογράφοι πήγαν να ιδούν τά εύρηματα, είδαν κοντά τους και τόν παλαικό σταυρό και τόν κατάγράψαν με τάρχατα, χωρίς να προσέξουν στην άστυνομική έκθεση που έλεγε, ότι αυτός είχε βρεθή άλλου. Τι γέλια! Και τί απογοήτση για κείνους που πίστεψαν μία στιγμή σ' ένα θαύμα, — μα και τί λόγο θάχε τέτοιο θαύμα; — ή που ξόδαψαν τόση όρατα φαντασία για να εξηγήσουν τό ανεξήγητο!

Πόσο συχνά συμβαίνουν στον κόσμο παρόμοια! Μην ξεχνάτε και τό καινούργιο, τό άλλακτο εύδράνιο σόμα που βασάνισε νύχτες ένα μεγάλο άστρονόμο και που δεν ήταν παρά μία... φόβια μύγα, κολλημένη στή γυαλί τού τηλεσκοπίου του!

Κάμη όλα τά έξοδα, για να ώφεληθή μόνο τή... δόξα. (Γιατί αυτό γίνεται, όταν ή Κυβέρνηση δίνει τήν άδεια σέ μια ξένη Σχολή, σ' ένα ξένο Κράτος, νάνασκάψη: τά εύρηματα μένουν στον τόπο.) Έτσι ή προσφορά έγινε δεκτή μ' εύγνωμοσύνη, τάμερικανικά δολάρια έλυσαν τό ζήτημα, κι' οι Ιδιοκτήτες έκαί πέρα ήσάχασαν. Σά λίγο κι' Αναφιώτες κουβαλιούνται στον Άνάλατο, γυρμίζονται τά σπίτια δλόγυρα στην Ακρόπολη' αρχίζει ή άξίνα να σκάβη βαθιά, για να φέρη πάλι στο φως καινούργιες ίσως Αφροδίτες και καινούργιους Έρμεις...

Άλλά και τίποτα τέτοιο αν δεν γίνει, και τίποτα σπουδαίο, πολύ σπουδαίο, αν δεν είναι να βρεθή, φτάνει που θά καθαριστη έλο εκείνο τό μέρος, φτάνει που θά λειψη ή ασχήμια των Αναφιώτικων εκεί' πάνω, φτάνει που θά έλευθερωθή κι' ή από δω πλευρά τής Ακρόπολης όπως είν' έλεύθερες οι άλλες, και θά σχηματιστή γύρο στον ίερό Βράχο, στο αιώνο μνημείο, μία μεγάλη πλατεία, κατάφυτη, κατιστόλιστη, για νάχη σέ κέντρο της — τό κέντρο τού πολιτισμένου κόσμου, — τόν άθάνατο Παρθενώνα. Άληθινά θάναί κάτι όρατο, ταιριαστό. Κι' ακόμα θάναί τό πρώτο βήμα προς μία γενναία, ριζική ανακαίνιση τής πρωτεύουσάς μας, που τήν όνειροπολούμε χρόνια:

Ν' άνοιξη μία μεγάλη λεωφόρος από τό Πανεπιστήμιο ως τήν Ακρόπολη, περνώντας από τό Ύπουργείο των Οικονομικών και τόν κήπο του, — μία λεωφόρος που θά γινόταν ή κυριότερη άρτηρία της κεντρικής πόλης. Νά προωρήση ή όδός Σταδίου Ισια κάτω, ως τό Σταθμό της Πελοποννήσου, να κόψη τήν Πλατεία τής Όμονίας και να γίνει στο τέρμα μία άλλη, πέντε φορές μεγαλύτερη πλατεία. Νά κτισθή κάπου άλλου μετ' μεγάλη Μητρόπολη, αντίδια των Αθηνών, με μία μεγάλη πλατεία για τις τελετές και τις παρατες, που τόσο άσχημα γίνονται σήμερα στή μικρή, τή στενάχωρη εκείνη πλατεία. Κι' άλλα πολλά... Έ. λοιπόν, αυτό που θά γίνει τώρα δλόγυρα στην Ακρόπολη, εκτός από τούς θησαυρούς που πιθανότατα θά μας χαρίσει, θά είναι βέβαιότερα κι' ή καλή άρχή αυτής τής όνειρευτής ανακαίνισης.

Άλλ' άς κλείσουμε τή μεγάλη αυτή παρένθεση κι' άς γυρίσουμε στο Κολωνάκι. Σας έλεγα, ότι κάπου εκεί θρέθησαν τελευταία δυο-τρεις τάφοι. Τ' άγγελια και τάλλα «κετρύσματα» που είχαν μέσα οι τάφοι αυτοί, ήταν καινά πράγματα, χωρίς πολλή καλλιτεχνική ή αρχαιολογική άξία. Μαζί όμως μ' αυτά, μέσα σέ κάποιον τάφο, βρέθηκε κι' ένας... σταυρός! Μάλιστα, ένας σταυρός χριστιανικός, με τόν Χριστό

ΤΟ ΣΙΑΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ
(Μυθιστόρημα από JULES CHANCEL)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Η κυρία τού γειτονικού διαμερίσματος, που τό είχε ιδή ο Φραγκίσκος με τό μηχανήμα τού πατέρα του, ήρθε να τόν πάρη στο σπίτι της. Μα ο Φραγκίσκος, με έλο που ή προσφορά αυτή τόν συγκινούσε, άρνήθηκε:

— Έόχαριστώ πολύ, κυρία, είπα. Μα εδ' άφίσω τόν πατέρα μου ως τή στιγμή που θά τόν σκεπάσω τό χώμα.

— Μα ύστερα; είπα ή καλή γυναίκα.

— Όποτε, δε μπορώ να ξέρω αν θά μπορούσώ να μείνω σ' αυτό τό σπίτι. Μα θά βγάλω μόνος μου τό ψωμί μου και δε θά γίνει φόρτωμα κανενός.

Και κάθως πάλι πλάι στο προσκέφαλο τού νεκρού.

Τόν είχαν ντύσει με τά καλύτερά του ρούχα τόν άτυχο έφευρέτη και καθώς ήταν ξαπλωμένος στο λευκό σεντόνι, έμοιαζε σά να κοιμόταν όλος γαλήνη κι' εύγένεια.

Κατά τό μεσημέρι, άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ένα σπουδαίο πρόσωπο, που ή εμφάνισή του έκαμε βαθιά εντύπωση σ' όλους τούς νοικάρηδες. Ήταν ο υπάλληλος τής Δημαρχίας, ο κ. Λεζιέ. Φώναζε τό Φραγκίσκο στο δίπλανό δωμάτιο και με όφος έπίσημο τού είπα:

— Μικρό μου, σήμερα άσχολήθηκα με σένα... Όλα έχουν κανονισθή για τήν κηδεία τού πατέρα σου, από τό ταμείο τής Περιθάλψως. Όσο για σένα, φρόντισα και κατόρθωσα να μπηξ από αύριο κιάλας μαθητευόμενος σ' ένα έργοστάσιο κι' έλπίζω ότι θά φανή αξίος αυτής τής άνοίας και θά γίνης καλός εργάτης κι' εζαίρετος πολιτης.

Κι' άφου τελείωσε τή σύνταξη αυτή άγόρευση τόν, ο υπάλληλος κοίταξε τοίγρω του, να ιδή τήν εντύπωση που έκανε. Μα ο Φραγκίσκος τού χάλασε όλα τά σχέδια.

— Κύριο, είπα εύγενικά, αλλά με σταθερότητα που εζάνισε όσους ήταν εκεί κι' άκουγαν' σας εύχαριστώ πολύ θερμά για τήν καλοσύνη σας, αλλά θά μου επιτρέψετε να μη δεχθώ.

— Πως! Έκαμε ο κ. Λεζιέ. Δέν καταλαβαίνεις τί εζαιρετική τύχη για σένα είν' αυτό; Έξασφαλίξω τήν ύπαρξή

σου, τό μέλλον σου, και σ' ό δε δέχουσαι; — Ναι, κύριο, δε δέχομαι. Τόν πατέρα μου μπορώ να τόν θάψω μόνος μου, πουλώντας όλα τά πράγματα που βρίσκονται δω μέσα. Όσο για μένα, δεν είναι άνάγκη να γίνω προστατευόμενος τού δήμου για να βρω εργασία. Θά διατηρήσω τήν ανεξαρτησία μου και θά διαλέξω μόνος μου τή δουλειά μου. Έχω ύπαχρέωση να έφαρμόσω τις συμβουλές που μου έδωσε ο πατέρας μου πεθαίνοντας.

Έδω λίγο έλειψε να θυμώσει ο κ. Λεζιέ.

— Μα ο πατέρας σου, είπα, ήταν ένας...

Σταμάτησε από σεβασμό προς τό νεκρό, μα και από τ' αντίκρισμα τής διαπεραστικής ματιάς τού Φραγκίσκου. Και συνέχισε πιδ ήρεμα:

— Ήταν ίσως ένας σοφός, μα που δε μπόρσε να εκτελέσει τόν προορισμό του, και θά ήταν κρίμα να ακολουθήσεις τις συμβουλές ενός ανθρώπου που ο

και βγήκε, λέγοντας στους γείτονες, που είχαν παρακολουθήσει κατάπληκτοι τή σκηνή:

— Είστε μάρτυρες, ότι έκαμα δ,τι μου περνάει από τό χέρι... Μα τό παιδί αυτό έχει κεφάλι άγύριστο. Έκείνοι που τό όρίζουν, άς τό κάμουν δ,τι θέλουν.

Κι' έφυγε άξιοπρεπής πάντα κι' έπίσημος.

Μα τή στιγμή αυτή φάνηκ' ένα νέο πρόσωπο, άνάμεσα στους περίεργους που είχαν μαζευτεί στο διάδρομο. Τό πρόσωπο αυτό εζή εγκατασταθή, πριν από λίγες έβδομάδες, σ' ένα δωμάτιο τού σπιτιού. Ήταν ένας Άνναμίτης, όνομαζόμενος Τρού-Τιέν. Είχε όλα τά χαρακτηριστικά τής φυλής του, μα ήταν ντυμένος με άμειπτο γκριζό ευρωπαϊκό κοστούμι και στο κεφάλι φορούσ' ένα καινούργιο καστανό στρογγυλό καπέλλο. Ό μικροκαμωμένος αυτός άνθρωπος με τήν έξυπνη μορφή, τή γλυκεία φωνή και τούς επιφυλακτικούς τρόπους, προχώρησε με τό σιγαλό κι' αθέρυσο εκείνο βήμα που χαρακτηρίζει τούς Άνατολίτες κι' άρχισε να ψιθυρίζει στο αυτί τού Φραγκίσκου:

— Είπατε, θαρρώ, πως σκοπεύετε να πουλήσετε όλα τά πράγματα που βρίσκονται δω μέσα, για να θάψετε τόν πατέρα σας;

— Ναι, απάντησε ο Φραγκίσκος.

— Δοιπόν, τ' αγοράζω εγώ... Κι' ως που να γίνει ή έκτίμηση τής αξίας τους, σας προκαταβάλλω χιλία φράγκα. Σας συμφέρει;

Κι' ο Άνναμίτης έβγαλε κιάλας από τό πορτοφόλι του τά χαρτονομίσματα. Ό Φραγκίσκος βιάστηκε να δεχθεί τήν προσφορά του, που τού έδινε τόν τρόπο να κάμει τήν κηδεία τού πατέρα του.

— Σας εύχαριστώ πολύ, είπα, κι' έκαμε να πάρει τό λεπτά.

Μα ο Άνναμίτης τά τράβηξε μ' εύγένεια και μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο, είπα:

— Σταθήτε... Νά κάνουμε τακτικά τις δουλειές μας. Ύπογράψτε μου πρώτα αυτό τό χαρτί.

Έβγαλε γρήγορα γρήγορα απ' τήν τσέπη του μολύδι, έσχισε ένα φύλλο από τό καρτέ του κι' άρχισε να γράφει. Μόλις τελείωσε, έδωσε τό χαρτί στο Φραγκίσκο, που διάβασε τ' άκόλουθα:

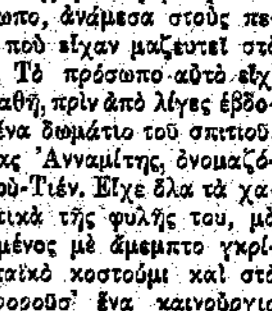
«Ακολουθεί» ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Να περνά νύχτες όλόκληρες στο τραπέζι τού...» (Σελ. 2, στ. β')

«Πήρε τό χέρι του μέσα στο δικό του...» (Σελ. 2, στ. β')

«Να περνά νύχτες όλόκληρες στο τραπέζι τού...» (Σελ. 2, στ. β')

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΚΟΝΣΕΡΤΟ

[Αριθ. Έγκ. 32]

Κύκνου φτερουγίσματα και νεφρίδων χροματίζματα, από μιάς, φλόγας, σάν αναπνοές θλιμένες...

Και να τώρα, δεξιάς και γοφής, σαν μέσ' σε χαλάσματα, σαν τραγουδι ξωτικό να φέρνουν φαντάσματα...

Κερουνοί! κρότοι τρελλοί! Σάλπιγγες και οσίστερα ορίζουν θριαμβευτική θούρα συμφώνια, και σκορπάζει απόκοσμος ήχος...

Μά σ' ένα απλό μουρμούρισμα, μέσα στη γαλήνη, σ' ένα θρούσημα γλυκό, που σ' άγει ορθίνα...

ΤΟ ΠΑΝΩΜΕΝΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ

[Αριθ. Έγκ. 37]

Αυγάτες φρονές και βιαστικά βήματα με ξυπνήσανε ένα παγερό πρωί του χειμώνα. Σαστισμένος ανώχλησια τ'ό μάτια μου δυόφως φωρές, κι ύστερα... αν και τουρτουρίζα από το κούσο...

Τα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

Πόσο είχε αλλάξει η φύση! Έμοιαζε με μιά νύφη νευμένη τα κάκιστρα νυφικά της. Ο σύζυγός με τα λίγα σννεφά του φαινότανε σά μαύρος μπροστά στην αστρονιμένη γη...

Αχ, τί ώραία ποτ'ήταν η χιονία! Θάθελα ποτ'ε να μη λέναν τα χιόνια. Όμως ο ήλιος, που σκαλιάς κρυβότανε στα σύννεφα, έβριχνε τις πολυπόθητες...

ΑΚΙΝΕΣ ΤΟΥ ΣΤΗ ΓΗ ΚΑΙ, ΛΙΓΟ ΔΟΧΟΤΕΡΑ, ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΟΤΑΜΑΚΙ ΔΟΧΟΣ ΝΑ ΤΡΕΧΕΙ ΑΓΓΑ-ΑΓΓΑ...

[Αριθ. Έγκ. 32]

Λίγο αργότερα, ενώ έτοιμαζόμουνα πιά να φύγω απ' το παράθυρο, γιατί το κρού έτισουτε, μερικά άσπρα σημάδια φάνηκαν από μακριά...

Με το γλήγορο πέταμά τους, δέν άργησαν να πλησιάσουν και να καθήσουν εκεί κοντά σ' ένα ύψηματάκι που δέν είχε πιά χιόνια...

Μα αυτό ήταν πολύ έπικίνδυνο. Γιατί ένα βάρβαρο, ένα άσπλαζο χειρ' που φάνηκε όπλιμένο από ένα γειτονικό παράθυρο, καλύτερη εύκαιρία δέν γύρευε σκοπέυσε...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

ΔΔΕΞΙΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

[Αριθ. Έγκ. 37]

Ένας αδέξιος είχε μανία να πηγαίνω στο κυνήγι. Άλλά κάθε φορά που πήγαινε, γύριζε άπραγος. Μιά μέρα, καθώς γύριζε κουρασμένος από την έξοχή και, όπως πάντα, με το σάκκο άδειανό, άπάντησε ένα παιδί που κρατούσε ένα λαγό ζωντανό...

Αχ, τί ώραία ποτ'ήταν η χιονία! Θάθελα ποτ'ε να μη λέναν τα χιόνια. Όμως ο ήλιος, που σκαλιάς κρυβότανε στα σύννεφα, έβριχνε τις πολυπόθητες...

θρος, έγινε άφαντος, προς μεγάλη άπογοήτευση του κυνηγιού, που άρχιστηκε να μην ξανακυνηγήσει.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μαροστά σέ μιά πυρκαϊά, ο Γιάγκος:

— Άχ, τί κρού πράγμα που είναι ή φωτιά! Κι ή Νίτσα: — Η φωτιά: κρού πράγμα ή φωτιά! Έλα, Χριστέ μου! Αφροετραφανομένη Βαρκούλα...

Στο μάθημα τού Συνακτικού. — Γεδωγγο, πώς λέγεται ή κυρία πρότασις με άλλο όνομα; Ο Γεδωγγο, πού τώρα μόλις άπαιξε να βλέπη τις εικόνες και κοιτάζει το δάσκαλο:

— Ποιά; — Η κυρία... — Α! δεσποινίς! Ηρώς της Κρήτης...

Πώς παρασύρουν οι τύποι: Ο Νίκος, γράφων προς φίλο του, αρχίζει έτσι:

«Άγαπήσει μου Άλχη, αν έρωτ'ής δια την υγείαν μου, είμαι λιγάκι άρρωστος. Το αέτι έπιθυμώ και δι' υμάς.»

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Με το προηγούμενο 1ο φύλλο άρχισε το 48ον έτος κι ο 83ος τόμος της Β' Περιόδου της Διαπλάσεως. Έκείνοι που ή συνδρομή των έληξε, πρέπει να την άνανεώσουν. Και όσοι δέν έστειλαν άκόμη το συμπλήρωμα της συνδρομής του 1926, παρακαλούνται να το στείλουν μαζί, σύμφωνα με τη δήλωση του 25ου φύλλου.

Η ισχύς όλων των Ψευδώνυμων του 1925 έληξε πλόν. Όσοι θέλουν να έχουν το ίδιο ψευδώνυμο και κατά το 1926, πρέπει να το άνανεώσουν άς την 31 Δεκεμβρίου. Κατόπι τα μη άνανεωμένα ψευδώνυμα θα είναι ελεύθερα και θα τα δίδω εις όποιον τα ζητήση.

Όσοι θέλουν να συμπληρωθούν στον Διαγισμό των Ειδώμων του 1925, πρέπει να μ' έστειλουν Συμπεριληφθέντων των Ειδώμων που έπληξαν από 1 Δεκεμβρίου 1924 μέχρι 30 Νοεμβρίου 1925. Ο Όδηγός λέγει πως πρέπει να είναι αυτή ή Σημείωσις. Όποιοι δέν στείλει μεχρι τέλος Δεκεμβρίου, δέν θά άναφερθη σι' άποτελέσματα που θά δημοσιευθούν τον Ιανουάριο.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

ΔΙΑΠΛΑΣΗ

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή έγκαιρος άνακοίνωσις της συνδρομής του.

ΟΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

[Συνέχεια, δε σελ. 8]

Σ' ένα γράμμα κ. χ. που έχει και παραγγέλια, άπάντα άργότερα πιαρά σ' ένα άλλο που δέν έχει (γιατί πρώτα πρέπει να εκτελεσθούν οι παραγγέλιες) και σ' ένα γράμμα που ρωτά κάτι σπουδαίο, που μπορεί να εχθιαφέρη κ' άλλα της παιδείας, άπάντα εκτενεύονται παρα' σ' ένα άλλο που ζητεί άδύνατος για τους άλλους πληροφορίες ή κάνει μόνο παραγγέλιες.

9.— Από τα γράμματα λοιπόν που λαβαίνει κάθε εβδομάδα, ή Διαπλάσις έγκριρίζει εκείνα που πρέπει να τους άπαντήση στην Άλληλογραφία της με δλοκλήρη παράγραφο. Έπειδή όμως αυτά είναι συνήθως πολλά, τους άπαντ'έ με τη σειρά που τα λαβαίνει, κι άμα έξαντηληθ' ο χάρος που έχει διαθέσιμος σε κάθε φύλλο για παραγράφους, τάλλα που μένουν τάναφερέσ άλλάξ σ' ένα γενικό παράγραφο που αρχίζει έτσι:

«Ζητάς Ξπιστολάς μου έστειλαν κλπ.» Όσο για τα γράμματα που δέν χωράζονται εκτενή άπάντηση, τους άπαντ'έ με λίγα λόγια στο κούσα, σ' έναν άλλο γενικό παράγραφο που αρχίζει έτσι:

«Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της κλπ.»

10.— Καμμιά φορά και μιά κόρηια έπιστολή περνά στο «Η Διαπλάσις άσπάζεται.» όταν έρθη ή σειρά της άπου τελειώσει ο χάρος των παραγράφων, άν έχη κάποια ερώτηση που πρέπει άφεκτικώς να λάβη άπάντηση, έστω και με λίγα λόγια. Έπίσης, όταν πολλοί έχουν να λάβουν την ίδια σύντομη άπάντηση (λαβα, έστειλα, εθαχιστά κλπ. τα εσαδάδια κλπ) άναφέρονται όλου μαζί σε παραγράφους γενικώς στο τέλος.

11.— Πολλές φορές, ή δημοσίευση μιάς Μικρής Άγγελίας, ή μιάς πρότασης γι' ανταλλαγή Μ. Μυστικών κλπ., είναι άκραιφή άπάντηση σ' ένα σύντομο γράμμα που δέν έχει παρ' αυτή την παραγγελία. Μα και τότε άκόμο, άν επιτρέπη' ο χάρος, το ψευδώνυμο του συνδρομητού που έγραψε, άναφέρεται στο τέλος των άσπασμών.

12.— Στην Άλληλογραφία της Διαπλάσεως δημοσιεύονται έπίσης διάφορες δηλώσεις και συστάσεις της προς όλους, οι Έγκρίσεις κ' άνακοίνωσεις των Ψευδώνυμων (βλ. Κεφ. Β'), οι πρότάσεις των Μικρών Μυστικών (βλ. πιά κάτω, Κεφ. Δ'), οι Έγκρίσεις και Άποκρισεις κομμωτιών για τη Σελίδα Συνεργασίας (βλ. πιά κάτω, Κεφ. Ζ'), τα Δελτία των Έργων κλπ.

13.— Μετά τη δημοσίευση του Όδηγού του Συνδρομητού, ή Διαπλάσις δέν άπαντ'έ στην Άλληλογραφία της για πράγματα που τά έχει ο Όδηγός, άλλα παραπέμπει σ' αυτόν. Έπίσης δέν άπαντ'έ σ' άνόνομα γράμματα. Έπίσης δέν άπαντ'έ όταν την ρωτούν τί ψευδώνυμο έχει ο δένας ή πώς έχει το τάδε ψευδώνυμο. Ούτε δίνει ελευθέρως συνδρομητών της σε κανένα. Όσο για κείνους που δέν έχουν ψευδώνυμο, άν τις γράφουν, μπορεί να τους άπάντηση μιά δυό φορές στην άρχή. Τακτική όμως Άλληλογραφία χωρίς ψευδώνυμα δέν άνατρέφεται.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

14.— Έπίσης από την Άλληλογραφία με τη Διαπλάσι, οι συνδρομητά της μπορούν να έπισκευνοθούν και μεταξ' τους. Η έπισκευνοσία, άπό γίνεται (α') με τις Μικρές Άγγελίες (β') με ιδιαίτερη μεταξύ συνδρομητών Άλληλογραφία και γ') με τα Μικρά Μυστικά.

15.— Στη στήλη των Μικρών Άγγελιών μπορεί ο συνδρομητής να δηλώσει με πληρομή (βλ. πιά κάτω το μιολόγιο), όποια έδάχεται ερώτηση, πληροφορία, πρόταση κλπ.— με την έγκαιση πάντα της Διαπλάσεως, — είτε προς ένα συνάδελφό του, είτε προς πολλούς, είτε προς όλους. Και με τον ίδιον τρόπο μπορεί να λαβαίνη άπάντηση στην ερώτηση ή την πρότασή του κι ή άναπόκριση αυτή, μ' ένα ή πολλούς, να έξακολουθή.

16.— Για κάθε Μικρή Άγγελία, όταν έχη μόνο ως δεκά λέξεις, με άλλα στοιχεία, ο συνδρομητής πληρώνει δρ. 6. (Είνας ο ελάχιστος όρος δηλαδή και μιά μόνο λέξη και έχη ή Άγγελία, πληρώνει κανείς 6 δρ. σά να είχε δεκά λέξεις). Για Μικρή Άγγελία με περισσότερες από δεκά λέξεις, πληρώνει 60 λεπτά τη λέξη. Κι όταν ή λέξη είναι με πλάγια στοιχεία, 70 λεπτά, και με κεφαλαία στοιχεία, δραχμή 1.— Ο χωριστός στίχος (έστω κι από μιά λέξη) στοιχίζει δρ. 8.

17.— Συμφωνία με ταντέστω, για μιά τέτοια Άγγελία: «Ανταλλάσσω Μ. Μυστικά απ' εθελίας με ΟΑΟΥΣ του συνδρομητού των Αθηνών και του Πειραιώς, Διάς Ν. Φιλωνών (διά Γιδωγγο) Ρ. Τ. Θεσσαλονίκης. Νίκος, έργων; Χαιρώτε τον Διαπλάσευσιν! ΓΕΩΡΓΙΟΣ»

Ο Γεδωγγος που τη στέλνει να δημοσιευθη, πρέπει να στείλη, μαζί με το κείμενο της Άγγελίας, καθαρογραμμένο σε χωριστό χαρτί και το αντίγραφο της δημοσιεύσεως, δρ. 22,80. Γιατί ή Άγγελία αυτή έχει: — 19 λέξεις με άλλα στοιχεία = δρ. 11,40 δύο λέξεις με πλάγια = δρ. 1,40, μιά με κεφαλαία = δρ. 1 και τρις χωριστούς στίχους = δρ. 9. Το όλον 22,80.— Η ίδια Άγγελία, άν ήταν δηληθή και με τα ίδια άλλα στοιχεία, θα έστοιχέσε μόνο δρχ. 18, 80 (28 λέξεις προς 60 λεπτά).

18.— Τα άρθρα, οι άριθμοί, ταύθηματά σημεία κλπ. στις Μικρές Άγγελίες λογαριάζονται σά λέξεις. Όσο για τα ποιήματα, αυτά βέβαια άποτελούνται από στίχους χωριστούς προς 8 δρχ. ο ένας, ώστε για ένα τετρασάχο πρέπει κανείς να πληρώση δραχμές 12, για ένα οκτάσάχο 24 και καθέτης. Μόνον όταν το ποίημα δημοσιευτεί στη σειρά, σάν πεζό, πληρώνεται με τη λέξη.

19.— Όσοι δέν είναι ούτε συνδρομητά, ούτε άδέλφια συνδρομητών, πληρώνουν για τις Μικρές Άγγελίες τα διπλά: 12 δραχμές ο ελάχιστος όρος, δρ. 1,20 ή λέξη κλπ.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

20.— Οι Μικρές Άγγελίες, συνδρομητών και μη, για να δημοσιευθούν, δέν άρκει να συνοδευοται μόνο από το αντίγραφο: πρέπει να έγκρίθουν και από τη Διαπλάσι. Άσχημες, άκοσμες, άπρεπές, θβριστικές Μικρές Άγγελίες δέν δημοσιεύονται όσο και να πληρωθούν.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

21.— Η ιδιαίτερη μεταξύ συνδρομητών Άλληλογραφία γίνεται κατά δύο τρόπους: Η άπ' εθελίας ή μέσω του Γραφείου της Διαπλάσεως. Στην πρώτη περίπτωση, ή Διαπλάσις δέν έχει κανένα εθύννη. Την άφνει σ' αυτός έδους που άλληλογραφούν και στους γονείς τους. Όποιος θέλει δηλαδή μπορεί να δημοσιεύση σ' αυτής Μικρές Άγγελίες: «Ζητώ Άλληλογραφία με τον Τάδε και των παρακαλώ να μου δηλώση την διεύθυνση του για να του γράψω». Κι άν ο Τάδε γνωρίζη κι έμπιστεύεται το πρόσωπο που του κάνει την πρόταση, ή άν έχη την άδεια των γονέων του άλληλογραφή ελεύθερα, ή άν αν' ένήλικος, και δέν έχει ανάγκη από άδεια, μπορεί, με Μικρή Άγγελία έπίσης, να του άπαντήση: «Δέχομαι εθαχιστάς. Γούπος μου στη διεύθυνση δέινα». Κι οι δυό αυτοί άρχίζουν την άλληλογραφία τους και την έξακολουθούν όσο τους άρέσει, χωρίς ή Διαπλάσις να έχη καν γνώση.

22.— Στη δεύτερη όμως περίπτωση, ή Διαπλάσις έχει δηληθή εθύννη. Για τούτο, μέσω του γραφείου της, δέν επιτρέπεται Άλληλογραφία παρά μόνο μεταξύ δημοφίλων. Τάτοια μπορούν άλληλογραφούν με άνόγια και τα κορίτσια με κορίτσια. Και πάλι τα γραμματα πρέπει να στέλλονται στη Διαπλάσι άνοικτά, για να τα διαβή και, άν τα έγκρίνη, να τα διαβή και. Για τη διαβίβαση κάθε γραμματος ο συνδρομητής πρέπει να εστιάσει ή γραμματικό της ιδιαιτερότητος της Άλληλογραφίας των Συνδρομητών νίνονται επίσης με Μικρές Άγγελίες (πιχ: «Ο Σπίνος ζητεί άλληλογραφία με τον Σπυρογιάνη». Ο Σπυρογιάνης, άν θέλη, θάπάντηση απλώς: «Σπίνος δέχομαι». Κι ο Σπίνος τότε θα του στείλη το πρώτο γράμμα. Τα ίδια ισχύουν και όταν ή Άλληλογραφία αυτή γίνεται με δελτία.

23.— Συνδρομητά ή άδέλφια των χωρίς ψευδώνυμο, δέν έχουν δικαίωμα Άλληλογραφίας μέσω του Γραφείου της Διαπλάσεως.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

24.— Μετά τη δημοσίευση του Όδηγού του Συνδρομητού, ή Διαπλάσις δέν άπαντ'έ στην Άλληλογραφία της για πράγματα που τά έχει ο Όδηγός, άλλα παραπέμπει σ' αυτόν. Έπίσης δέν άπαντ'έ σ' άνόνομα γράμματα. Έπίσης δέν άπαντ'έ όταν την ρωτούν τί ψευδώνυμο έχει ο δένας ή πώς έχει το τάδε ψευδώνυμο. Ούτε δίνει ελευθέρως συνδρομητών της σε κανένα. Όσο για κείνους που δέν έχουν ψευδώνυμο, άν τις γράφουν, μπορεί να τους άπάντηση μιά δυό φορές στην άρχή. Τακτική όμως Άλληλογραφία χωρίς ψευδώνυμα δέν άνατρέφεται.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τα Μικρά Μυστικά—Άνε τρόποι ανταλλάσεως. Κανόνες της ανταλλάσεως. Μικρά Μυστικά—μέθοδος του Γραφείου της Διαπλάσεως.

1.— Τα Μικρά Μυστικά είναι κομμάτια τετραγία από δικτό σελίδας, με 90 τυπωμένες ερωτήσεις, που άντικει στην καθέριά ύπάρχει χάρος για να γράψη κανείς την άπάντησή. Κι' είναι προοριωμένη να ανταλλάσσων μεταξ' τους οι φίλοι της Διαπλάσεως, για να μάθωνη ο ένας του άλλου τις ιδέες, τα αίσθήματα, τις προτιμήσεις, την ψυχή.

2.— Τα τετραγία έχουν όλα τις ίδιες ερωτήσεις: «Πόσον έπών είστε; — τί χρώμα σάς άρέσει καλύτερα; — ποιον συγγραφέα προτιμάτε; κλπ.» Άλλά κάθε τετραγίο γίνεται βέβαια διάφορο με τις άπαντήσεις. Έτσι ο συλλέκτης Μικρών Μυστικών σχηματίζει σ' αυτό ένα όρατο και ποικιλόμοτο Δεύκωμα, πολύτιμη άνάμνηση των γνωρισμών της παιδικής και νεανικής του ηλικίας. (Ακολουθεί)

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ποι έσοι σπουδάζουν μιά έπιστήμη. Μαγείας άνθρωπος μπορεί να γίνη κι ένας έμπορεύμενος, όταν άποκτήση χρήματα και, έχοντας μακά, καρδιά, μόρφωση, κοινωνικό πνευμα κάρη ένα καλό στόν τόπο του. Αδτη ίσως θά είναι κι ή περίπτωση ή δική σου, που φαίνεται πια με μναλό, με καρδιά και, μελονότι έμπορεύπάλληλος σήμερα, δένκαθεις να διαβή και να μορφώσαι.

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

Στα δένδρα φέβνει ο τζιτζικας γλυκολαλεί ένα άπδόν... Πώς ορβούν γλυκά οι πόνοι στο βράδυ του τεχνού!

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟ ΒΡΑΔΥ

[Αριθ. Έγκ. 36]

Χλωρό το μουρφέγγαρο—μέσ' στα κλάδια κρυμμένο, πιά κι καθεφηνισμένο στο άπάρχο νερό...

